



La tendra devoció de Francesc a la Mare de Déu



«») aquesta imatge parla

► Un dels trets del papa Francesc és la seva tendra devoció a la Mare de Déu. Un exemple recent: abans de marxar cap a Brasil per presidir els actes de la Jornada Mundial de la Joventut, va anar a resar davant la imatge de santa Maria *Salus Populi Romani*, a la basílica de Santa Maria la Major. I en retornar del viatge, abans d'anar al

Vaticà, va voler anar a fer una pregària davant d'aquesta imatge, molt venerada pels romans. A més, va tenir un gest filial i ben simpàtic de bon fill que torna a casa: va deixar sobre l'altar —com mostra la foto— una pilota de platja i una samarreta de la JMJ que havia portat de Rio de Janeiro. Com es recordarà, també va pregar davant d'aquesta imatge de Maria el passat 14 de març, l'endemà de la seva elecció.

GLOSSA

I la cua continua

Aprop de casa hi ha un supermercat gran, amb una àmplia oferta. Molt moviment de persones que surten proveïdes de queviures durant tot el dia. Al vespre, quan falta mitja hora per al tancament, es forma una cua de gent de totes les edats: mares amb fills petits o adolescents, algunes persones grans, altres de mitjana edat; no hi falten, tampoc, joves. Molts són com tu i com jo: no fa gaire temps que encara treballaven o cobraven el subsidi d'atur. A d'altres la vida al carrer se'ls comença a veure en la mirada, en el raonament i en la parla. No és una cua de potencials clients de darrera hora. D'ordinari amb discreció, en ocasions amb alguna discussió, esperen pacientment el moment en què els treballadors del supermercat trauran, en acabar la jornada, el dipòsit amb les deixalles, amb els productes caducats o que han perdut presència... És el seu recurs per subsistir. No passa dia tampoc en què en els meus desplaçaments a peu no trobi, tres o quatre vegades, persones que amb un carro van recollint cartrons, metalls... dels contenidors situats a la via pública. És la seva font d'ingressos.

Les situacions angoixants continuen, creixen en nombre, afectant

cada vegada més persones. L'allargament de la situació de crisi —que no podem ignorar que s'agreuja per a molts i que augmenta amb noves incorporacions—, no pot convertir-se en una *normalitat* amb la qual cal conviure. La situació de moltes persones, germans i germanes que viuen en la pobresa o molt a prop d'ella, no ens permet refugiar-nos en la confortable comoditat que defuig problemes, maldecaps i renúncies personals. Acollir, compartir, donar... no significa quedar-nos buits, ans al contrari, ens omple de l'amor del Senyor, font de joia, de pau i d'esperança. L'amor al proïsme, que és amor a Déu, no és excloent, és integrador. Lluny de qualsevol egoisme, ens crida a estimar de debò. Que l'amor obri pas a les obres: aportar queviures al Banc dels Aliments, fer donatius en metàl·lic, col·laborar amb Càritas o amb alguna entitat que lluita contra la marginació... «Si algú afirmava: Jo estimo Déu, però no estima el seu germà, seria un mentider, perquè el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu» (1Jn 4,20). La cua continua. És qüestió de respondre des de l'amor i la fidelitat a Jesús.

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Continuant avançant amb fe i confiança

Ajudant els seminaristes del Seminari Major Interdiocesà a iniciar el curs, els demanava que miressin el camí de fe realitzat per «Abraham, el nostre pare en la fe» (mireu la bellesa i profunditat dels capítols del Gènesi 12 i següents). Ell acceptà la crida de Déu, a «deixar el seu poble, la seva casa, els seus... i marxar cap al país que Déu li mostraria». I «avançà de campament en campament, fins al desert del Nègueb»; d'etapa en etapa; sense veure-ho ni saber-ho tot... Anar fent el camí de la vida, amb la companyia i l'amistat de Déu! Abraham deixà les comoditats d'un lloc fèrtil i una vida assegurada, per anar-se'n on Déu volgués. Sense idees prèvies, seves, sinó allà on Déu el volia i com Ell ho volgués. Aquesta figura ens ha d'ajudar molt en l'Any de la Fe, a seminaristes que reinicien la seva formació sacerdotal, especialment als qui acaben d'ingressar, però també val molt per a mi i per a tots en l'inici del curs pastoral. Confiar, deixar fer al Senyor. «Encomana al Senyor, els teus camins; confia en Ell; deixa'l fer» (Salm 37,5).

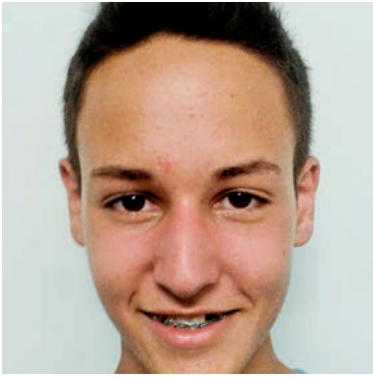


Al mateix temps els recomanava, més enllà del que ja sabem que hauré de fer d'ordinari i que és molt important no descuidar, acollir almenys **4 temes destacats**, que en certa manera marcaran aquest curs pastoral, i que fóra bo de tenir presents en la reflexió i la pregària:

- 1. El nou pontificat del Papa Francesc**, amb les seves paraules, homilies, intencions, i amb els signes que ell va donant del que més ens convé en aquests moments. La seva «reforma franciscana». Deixar-se atreure pel seu missatge, que ha de calar en nosaltres els catòlics, i l'hem de fer fructificar. Per tant cal conèixer què ens diu, i com ens ho diu. I acceptar-ho de cor, ja que és el Papa volgut per Déu per als nostres temps.
- 2. La clausura de l'Any de la Fe** que viurem al novembre, però que de cap manera hem de clausurar com una cosa ja acabada. Convé que resti com una «Porta oberta» de la fe, tot el que s'ha escrit, pregat, reflexionat durant aquest Any. La fe no és d'un Any, sinó que és la nostra força i el sentit de les nostres vides. Continuem aprofundint-la, estimant-la i testimoniant-la!
- 3. Les beatificacions a Tarragona, a l'octubre, de 522 màrtirs** de la persecució religiosa a Espanya durant els anys trenta, entre els quals hi ha 1 sacerdot diocesà i 9 religiosos fills del nostre Bisbat, ens ha d'esperonar a viure la fe amb ardor, amb coratge. Ells ens demanen que siguem fidels fins a la mort, a pesar de les persecucions. Probablement les nostres seran les d'unes forces que menyspreen Déu i els qui creuen en Ell, un món secularitzat i contrari, que s'oposa als fills de Déu. Siguem valents, no defallim, confiïm de l'ajut de Déu que no falla mai!
- 4. I els temes entorn de la pau i la justícia.** El 2014 es compliran 100 anys de la Primera Guerra Mundial (1914-1918) que tanta mort va sembrar, i que va canviar el mapa europeu i mundial. I també els 300 anys de l'abolició dels drets de Catalunya per Felip V i convé que els catòlics no en quedem al marge, sinó que aportem el nostre plural compromís, que derivi d'un just criteri en aquest tema nacional, format amb la Doctrina Social de l'Església. També ens preocupa la pau a Síria i altres llocs del món on campa la violència, i per això preguem, units al Sant Pare. I ens ha de continuar esperonant la resposta solidària als qui més pateixen la crisi econòmica.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA



ABRAHAM ESTAFANELL

El silenci a internet

L'Abraham Estafanell té 17 anys i és fill d'una família amb sordesa en els pares, en un dels avis i en el germà. Col·labora com a escolà i lector en la celebració eucarística amb Llengua de Signes de cada dissabte (18.30 h) a la Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús de Barcelona. Aquestes misses es poden veure, a partir del dissabte a la nit, a www.nazaret.tv i www.pastoraldelsord.org. L'Abraham va participar en el darrer Encuentro Nacional de la Pastoral del Sord, celebrat a Santander.

Què s'ofereix al web de la Pastoral?

Materials que s'han anat elaborant al llarg dels anys per a l'atenció pastoral de les persones sordes. Cada setmana es penegen totes les lectures de la missa dominical adaptades, els vídeos de les misses... Amb motiu de l'Any de la Fe, també s'ha millorat l'adaptació dels resums de la primera part del nou *Catecisme*, sobre el Credo.

Com valoren la darrera trobada de Santander?

Molt positivament. Va ser una trobada en la qual els sords d'aquí vam poder contactar amb sords d'arreu d'Espanya. Una oportunitat anual de conèixer uns dies de creixement espiritual i humà, compartint experiències molt diverses.

Com es viu la fe des del silenci i com ajuda internet?

La fe en el món del silenci es viu d'una manera diferent, des d'un punt més íntim i humil. Les noves tecnologies —sense necessitat de l'oïda— fan que les persones que no poden apropar-se a unes realitats pastorals amb llengua de signes, des de casa, puguin rebre més informació i formació i, per exemple, entendre millor les misses d'oïents quan hi participin.

Òscar Bardají i Martín

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

Paràbola del ric i del pobre Llätzer

Les queixes que els pobres fan a Déu (1)



En aquesta paràbola també se'ns presenten dues figures oposades: el ric lliurat a la disbaixa i el pobre que ni tan sols podia atrapar les engrunes que els golafres feien caure de la taula, segons el costum d'aquell temps de netejar-se els dits amb pa i després tirar-lo a terra.

Com a fons que ens pugui orientar en la interpretació d'aquesta paràbola, podem agafar tota una sèrie de salms que expressen les queixes que els pobres fan a Déu, els quals, malgrat la seva fe i obediència a la Llei, no obtenen més que desgràcies, mentre que els cínics que menyspreen Déu no tenen més que bona sort i frueixen de tots els béns desitjables sobre la terra.

Llätzer és un d'aquests pobres que aixequen la seva veu, amb les paraules, per exemple, del salm 44: «Has fet de nosaltres l'escarni dels veïns, la befa i la burla dels pobles que ens envolten... És per tu que morim cada dia i ens tenen com anyells duts a matar.»

La literatura sapiencial primitiva d'Israel havia tingut per principi que Déu recompensa el just i castiga el malvat, és a dir, que pecat i desgràcia, justícia i felicitat es corresponen. Almenys després de l'exili, comença a trontollar aquesta veritat. I això no només perquè el poble d'Israel en conjunt va patir més que els altres pobles del voltant de l'exili que els oprimien, sinó també en la vida privada es comparava que el cinisme es recompensa i que el just ha de patir en aquest món.

En el llibre dels salms i en els llibres sapiencials més tardans ja es noten els intents de comprendre millor aquesta contradicció d'un Déu aparentment injust o absent.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI

(Jesús de Natzaret, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

¡Ya lo tenemos aquí!



Cuando nace su primer hijo, además del lógico estallido de alegría, se produce en su casa una poderosa explosión nuclear. Sí, una gran explosión. Porque el núcleo familiar original, constituido por usted y su pareja, que forman la *pareja conyugal*, explota y se transforma en algo muy diferente. ¡Su paisaje familiar ha cambiado radicalmente!

Ha surgido en escena un nuevo elemento, el hijo. Y este nuevo protagonista ha dado lugar a la aparición de una nueva estructura familiar, la *pareja parental*, es decir, lo que a partir de ahora ustedes serán con su ejercicio como padres.

En realidad, con esta *explosión nuclear* se han producido dos nacimientos en la familia. El ser que acaba de nacer necesita que la pareja conyugal le haga un sitio, para tener su espacio para crecer sin apretujones, y al mismo tiempo habrá que encontrar un nuevo sitio para la pareja parental que también acaba de nacer y también necesita crecer sin estrecheces en su nuevo y apasionante cometido de padres. A partir del nacimiento del hijo, se evidencian dos vínculos entre el hombre y la mujer: el *conyugal* (que ya existía) y el *coparental* (recién estrenado). Son dos formas de hacer que están muy próximas, pero que tienen sus reglas de actuación bien diferenciadas.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes. Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

Les tres façanes



L'arquitectura de Gaudí no és esteticista, sinó netament espiritual, segons l'espiritualitat de la mística cristiana, la qual s'orienta tota ella a Jesucrist. Per això les tres portalades d'entrada a la Sagrada Família corresponen als tres grans moments de la vida terrenal i celestial de Jesús: la seva encarnació (façana del Naixement), la seva mort, resurrecció i ascensió (façana de la Passió) i el seu retorn a la fi dels temps com a jutge de vius i de morts que realitza la promesa de la benaurança eterna (façana de la Glòria).

Des de fora, la Sagrada Família és, des de bon començament, un massís de muntanyes, amb pics, crestes i un punt culminant, que correspon a la torre central, la torre de Jesucrist. En la Sagrada Família la verticalitat s'imposa sobre l'horitzontalitat, tant a dintre com a fora. És un edifici pensat per pujar, per ascendir, com si la Jerusalem de la terra hagués d'enlairar-se cap al cel i convertir-se en la nova Jerusalem, la ciutat que és el tron de Déu i l'Anyell, del Pare i del seu Fill Jesucrist (Ap 22,3).

Jordi Bonet / Armand Puig

(Arquitectura i símbol de la Sagrada Família, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL



Accés al Breviari

30. □ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [Za 8,1-8 / SI 101 / Lc 9,46-50]. Sant Jeroni, prev. i doctor de l'Església, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

1. □ **Dimarts** [Za 8,20-23 / SI 86 / Lc 9,51-56]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. □ **Dimecres** [Ne 2,1-8 / SI 136 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda; Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ **Dijous** (Lleida) [Ne 8,1-4a.5-6.7b-12 / SI 18 / Lc 10,1-12]. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510 - Roma 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

4. □ **Divendres** [Ba 1,15-22 / SI 78 / Lc 10,13-16]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ **Dissabte** [Dt 8,7-18 / SI: 1Cr 29,10.11abc.11d-12a.12bcd / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ **† Diumenge vinent**, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ha 1,2-3;2,2-4 / SI 94 / 2Tm 1,6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sant Bru (Colònia 1035 - Squillace 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

DIUMENGE XXVI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura de la profecia d'Amós (Am 6,1a.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats a les estables, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor fa justícia als oprimits, / dóna pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dóna la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts. / El Senyor estima els justos. R.

El Senyor guarda els forasters, / manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre, / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu

(1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irreprensible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor.

Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat, i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,19-31)

En aquell temps, Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finíssim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer, s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nàfrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar.

Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: "Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames". Abraham li respongué: "Fill meu, recorda't que en vida et van tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on sóc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre."

El ric digué: "Llavors, pare, et prego que m'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els adverteixi, perquè no acabin també en aquest lloc de turments". Abraham li respongué: "Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin". El ric contestà: "No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran". Li diu Abraham: "Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer".»

▶ Lectura de la profecia de Amós (Am 6,1a.4-7)

Así dice el Señor todopoderoso: «Ay de los que se fían de Sión, confían en el monte de Samaria. Os acostáis en lechos de marfil, tumbados sobre las camas, coméis los carneros del rebaño y las terneras del establo; canturreáis al son del arpa, inventáis, como David, instrumentos musicales, bebéis vinos generosos, os unguís con los mejores perfumes, y no os doléis de los desastres de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los cautivos. Se acabó la orgía de los disolutos.»

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Él mantiene su fidelidad perpetuamente, / él hace justicia a los oprimidos, / él da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo

(1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, practica la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la delicadeza. Combate el buen combate de la fe. Conquista la vida eterna a la que fuiste llamado, y de la que hiciste noble profesión ante muchos testigos.

En presencia de Dios, que da la vida al universo, y de Cristo Jesús, que dio testimonio ante Poncio Pilato con tan noble profesión: te insisto en que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche, hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que en tiempo oportuno mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único poseedor de la inmortalidad, que habita en una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver. A él honor e imperio eterno. Amén.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos: «Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banqueteaba espléndidamente cada día. Y un mendigo llamado Lázaros estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que tiraban de la mesa del rico. Y hasta los perros se le acercaban a lamerle las llagas. Sucedió que se murió el mendigo, y los ángeles lo llevaron al seno de Abrahán.

Se murió también el rico, y lo enterraron. Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantando los ojos, vio de lejos a Abrahán, y a Lázaros en su seno, y gritó: "Padre Abrahán, ten piedad de mí y manda a Lázaros que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas." Pero Abrahán le contestó: "Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en vida, y Lázaros, a su vez, males: por eso encuentra aquí consuelo, mientras que tú padeces. Y además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que no puedan cruzar, aunque quieran, desde aquí hacia vosotros, ni puedan pasar de ahí hasta nosotros."

El rico insistió: "Te ruego, entonces, padre, que mandes a Lázaros a casa de mi padre, porque tengo cinco hermanos, para que, con su testimonio, evites que vengán también ellos a este lugar de tormento." Abrahán le dice: "Tienen a Moisès y a los profetas; que los escuchen". El rico contestó: "No, padre Abrahán. Pero si un muerto va a verlos, se arrepentirán." Abrahán le dijo: "Si no escuchan a Moisès y a los profetas, no harán caso ni aunque resucite un muerto."»



La paràbola del pobre Llätzer i el mal ric. Pintura de Bulgària

▶ aquesta imatge parla

COMENTARI

Abraham, pare meu, apiada't de mi



En l'evangeli d'aquest diumenge, Jesús ens vol fer conscients de la nostra responsabilitat envers els altres. Ho fa per mitjà d'una paràbola que contraposa la vida i el destí d'un ric anònim i d'un pobre leprós, anomenat Llätzer. Mentre el pobre, per la seva malaltia, viu apartat de la vida social, tot depenent de la caritat i de les almoines dels altres, el ric viu despreocupat, celebrant cada dia festes esplèndides. El contrast no pot ser més gran.

Però la mort, tard o d'hora, acaba assolint tots dos. Més enllà de la mort, el contrast entre ells es manté però capgirat. El pobre és acollit en el si d'Abraham, on, segons la fe bíblica, hi van els justos per com-

partir la vida benaurada del patriarca del poble jueu. Aquesta afirmació degué sobtar, sens dubte, els oients de Jesús, perquè en la mentalitat popular de l'època, Llätzer, essent pobre i alhora leprós, podria ben bé ser considerat castigat per Déu i, per tant, pecador. A més, si ha estat acollit amb Abraham no ho ha estat amb motiu de l'acompliment escrupolós de la Llei de Moisès, sinó per pura misericòrdia de Déu i del patriarca.

D'altra banda, el ric, aparentment beneït per Déu en vida, es troba en un lloc de turments. El benestar se li ha transformat en dolor.

Llavors demana misericòrdia a Abraham i no n'obté, donat que el pas d'un lloc a un altre és infranquejable. I és aleshores quan es compadeix... dels

seus! Perquè encara viu encerclat en els propis interessos.

La Llei de Moisès i els profetes bíblics ens parlen de misericòrdia i de responsabilitat de Déu envers els seus que pateixen, però també ens demanen aquesta mateixa responsabilitat envers el nostre proïsme, com ja hem vist, fa setmanes, en la paràbola del bon samarità. Mentre som en aquesta vida tenim encara temps per posar-ho en pràctica.

Vivim massa pendents del nostre benestar per adonar-nos que al voltant nostre hi ha gent que només viu de les engrunes que cauen de les nostres taules. Sabem tenir envers ells la mateixa misericòrdia que esperem que Déu tingui amb nosaltres?

Jordi Latorre, SDB

Nous nomenaments a la diòcesi

L'Arquebisbe d'Urgell ha signat amb data 6 de setembre de 2013 el nomenament de Mn. Joan Pau Esteban Osma com a nou Rector de la parròquia de Sant Fel·liu de Sort i dels pobles del Pallars Sobirà que s'atenen pastoralment des de Sort. L'actual Rector Mn. Pau Bellido i Segarra, marxa aquest curs a la Universitat Pontifícia de Salamanca, per tal d'acabar els seus estudis de Dret Canònic. El Diaca Permanent Mn. Josep Montoya continuarà dedicat amb major preferència a les parròquies de la Vall Fosca, on passarà a residir-hi.

Els altres pobles que fins la data eren servits pastoralment per Mn. Joan Pau Esteban, seran atesos des de la parròquia d'Agramunt, amb la col·laboració del Diaca Permanent Mn. Josep Caba.

Mor Mn. Facund Salvia als 85 anys

El dia 6 de setembre de 2013 va morir a Lleida Mn. Facund Salvia i Torné, que actualment residia a la Residència Sacerdotal de Lleida. Havia nascut al Poal el dia 22 d'abril de 1928.

Les seves exèquies van ser presidides pel Sr. Arquebisbe, a l'església parroquial de Sant Esteve del Poal.

Cursà els seus estudis de Filosofia i de Teologia al Seminari Diocesà d'Urgell, fou ordenat de prevere el 12 de juny de 1953, i enviat com a Vicari Parroquial a Ribes de Freser.

En els primers anys de ministeri serví Fòrnols, Adraén, Tuixent i Josa del Cadí, així com Llimiana i Sant Serni. L'any 1957 passà a encarregar-se dels pobles de Gavet i Fontsagrada, i el 1963 Boscòst, a la Vall d'Aran. El 1970 fou traslladat a Albesa i al cap de 7 anys passà a servir com a Rector de La Sentiu i encarregat de Cubells, i al cap de 9 anys, el juliol de 1986, fou nomenat rector de Tornabous i La Guàrdia fins que li fou acceptada la seva jubilació i passà a residir a la Residència Sacerdotal de Lleida on ha estat molt ben atès i acompanyat per la seva fidel germana Margarida.

Va fer el seu traspàs a Lleida el dia 6 de setembre de 2013, als 85 anys de vida i 60 de ministeri sacerdotal.

Celebració de la festa de Sant Gil al Santuari de Núria

Mons. Joan-Enric Vives va presidir el diumenge 1 de setembre la diada festiva de Sant Gil, al Santuari de Núria, en una cita que enguany ha convocat també el

Conseller de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya, Hble. Sr. Santi Vila; el President de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, Sr. Enric Ticó; el Director General d'Afers Religiosos de la Generalitat, Sr. Enric Vendrell, el President de la Diputació de Girona, Excm. Sr. Joan Giraut, l'Alcaldessa de Queralbs Il·lma. Sra. M. Immaculada Constans i nombrosos alcaldes i representants d'entitats polítiques i socials locals.

En la seva homilia, Mons. Vives va fer referència al valor de la humilitat, d'acord amb l'Evangeli proclamat. «Seràs estimat si ets humil», va ser la crida feta per l'Arquebisbe d'Urgell a la qual va retornar en diverses ocasions per assenyalar que en el món d'avui no es dona prou importància als valors de la humilitat, l'honestat, la senzillesa, la gratuïtat: «Avui, Sant Gil ens diu: sigueu humils, sigueu senzills, sigueu honestos, perquè sereu grans i sereu estimats, coneixereu els secrets de Déu».

«La discreció sempre; l'humil proposa, no imposa; dona coneixements, comparteix». Va afegir-hi una petició a la Mare de Déu per Catalunya, i per la unitat del poble català en moments de dificultat; i també per l'Església: «per aquest nou Papa, que vol dur a terme una reforma franciscana, demanem perquè l'ajudi a dur-la a terme i no perdi aquest coratge, tot acompanyant-lo amb la pregària».

La diada de Sant Gil, va ser molt lluïda i tot coincidint amb ella es va presentar el llibre *L'exili de la Mare de Déu de Núria (1936-1941)* de l'autor Manuel Castellet que glossa l'aventura de la Mare de Déu de Núria quan la van «exiliar» forçosament per la guerra civil espanyola, i el seu retorn, l'any 1941. L'obra va ser presentada per Mons. Vives, que va posar en relleu que calen d'altres estudis d'aquest caire, per conèixer i comprendre millor la nostra evolució com a país.

Després de l'àpat de germanor, es va celebrar el tradicional concurs i demostració del treball dels gossos d'atura, amb gran quantitat d'assistents.



20 anys de l'ordenació episcopal de Mons. Joan-Enric Vives

La Diòcesi d'Urgell va felicitar el passat 5 de setembre l'Arquebisbe Joan-Enric amb motiu dels 20 anys de la seva ordenació episcopal. El va encomanar a Déu perquè sigui ben fidel al Senyor i a la seva Església, i sempre mantingui la joia de ser imatge viva del Crist, el Bon Pastor enmig de tots nosaltres.

L'Arquebisbe Joan-Enric Vives, rebé la seva ordenació episcopal a la Catedral de Barcelona, juntament amb els bisbes Pere Tena i Jaume Traserria, com a bisbes auxiliars de l'Arxidiòcesi de Barcelona. Actuà de consagrador principal l'Arquebisbe Ricard M. Carles i de coconsagrants el Cardenal Narcís Jubany i el Cardenal Antonio M. Javierre SDB, amb una gran quantitat d'altres arquebisbes i bisbes, i la presència d'una gran quantitat de fidels. Fou Bisbe Auxiliar de Barcelona del 1993 al 2001, quan fou enviat a Urgell com a bisbe coadjutor de l'Arquebisbe Joan Martí i el 2003, ara ha fet deu anys, passà a ser-ne el Bisbe titular. El 2010 el Papa Benet XVI li concedí la dignitat d'Arquebisbe «ad personam».

Remodelació dels arxiprestats

L'Arquebisbe d'Urgell, atenent la proposta presentada pels preveres de l'Arxiprestat del Baix Urgell de treballar units als preveres i a les parròquies de l'Arxiprestat de Noguera, i tenint present el parer favorable del Consell Presbiteral i dels Arxiprestos afectats de Noguera i del Baix Urgell, i sobretot el bé pastoral de la Diòcesi, va decretar el passat 7 de setembre, la supressió de l'Arxiprestat del Baix Urgell i la seva integració a l'Arxiprestat de Noguera. Els Arxiprestats seran en endavant vuit, i resten sense variació, amb les mateixes parròquies, els Arxiprestats de Núria-Cerdanya, Valls d'Andorra, Alt Urgell, Urgell Mitjà, Pallars Jussà, Pallars Sobirà i Val d'Aran.



Segueix el Full Dominical d'allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

TEXTOS DEL PAPA FRANCESC EN EL SEU VIATGE APOSTÒLIC A BRASIL AMB OCASIÓ DE LA JMJ 2013

De la cerimònia de benvinguda en els jardins del Palau Guanabara a Rio de Janeiro el 22 de juliol de 2013

«Com és sabut, el principal motiu de la meua presència al Brasil va més enllà de les seves fronteres. En efecte, he vingut per a la Jornada Mundial de la Joventut. Per trobar-me amb joves vinguts de totes les parts del món, atrets pels braços oberts de Crist Redemptor. Volen trobar un refugi en la seva abraçada, just a prop del seu cor, tornar a escoltar la seva crida clara i potent: "Aneu i feu deixebles de totes les nacions."»

Aquests joves provenen de diversos continents, parlen idiomes diferents, pertanyen a diferents cultures i, no obstant això, troben en Crist les respostes a les seves més altes i comunes aspiracions, i poden saciar la fam d'una veritat clara i d'un genuí amor que els uneixi per sobre de qualsevol diferència.

Crist els ofereix espai, sabent que no pot haver energia més poderosa que la que brolla del cor dels joves quan són seduïts per l'experiència de l'amistat amb ell. Crist té confiança en els joves i els confia el futur de la seva missió: "Aneu i feu deixebles";



aneu més enllà de les fronteres del que és humanament possible, i creeu un món de germans. Però també els joves tenen confiança en Crist: no tenen por d'arriscar amb ell l'única vida que tenen, perquè saben que no seran defraudats. (...)

És comú entre vosaltres sentir dir als pares: "Els fills són la nineta dels nostres ulls". Que bonica és aquesta expressió de la saviesa brasilera, que apli-

ca als joves la imatge de la pupil·la dels ulls, l'obertura per la qual entra la llum en nosaltres, regalant-nos el miracle de la vista! Què seria de nosaltres si no tinguéssim cura dels nostres ulls? Com podríem avançar? (...)

La joventut és el finestral pel qual entra el futur en el món. És el finestral i, per tant, ens imposa grans reptes. La nostra generació es mostrarà a l'altura de la promesa que hi ha en cada jove quan sàpiga oferir espai. Això significa tutelar les condicions materials i espirituals per al seu ple desenvolupament; donar-li una base sòlida sobre la qual pugui construir la seva vida; garantir seguretat i educació perquè arribi a ser el que pot ser, transmetre valors duradors pels quals valgui la pena viure; assegurar un horitzó transcendent per a la seva set d'autèntica felicitat i la seva creativitat en el bé; deixar en herència un món que correspongui a la mesura de la vida humana; despertar en ell les millors potencialitats per ser protagonista del seu propi futur, i corresponsable de la destinació de tots.

Amb aquestes actituds, anticipem avui el futur que entra pel finestral dels joves.»